

daglig Breve, som fremføre, hvad jeg vil kalde ganske forbavsende Eksempler paa navngivne Personers Skatteansættelse. Med Hensyn til Københavns Kommunes Finanser lades der, som vi alle vide, intet Middel ubenyttet til at faa alting med. De, som ikke angive deres Indtægt, og det er kun en ganske ringe Andel af Befolkningen, blive stadig satte i højere Skat, og der er her ikke Tale om Forhøjelser og Nedsættelser paa individuel Maade saaledes som udenfor København. Man har jo her Indtægtsskat med stigende Skala. Der er altsaa efter min Mening ingen Tvivl om, at Staten i alt væsentligt faar sin Indtægtsskat i København, det sørger Kommunen for. Men at Staten ellers i det hele taget faar den Indtægtsskat, der tilkommer den, det er der snart ikke nogen, der tror, hvor Talen ikke netop er om Personer med faste Lønninger. Kommunernes Interesse i at varetage Statskassens Tarv synes alt for ringe i Forhold til deres Interesse i at skaane deres egne Beboere ved Hjælp af Formue- og Lejlighedsskatten for Statens Formue- og Indkomstskat. Det er udtalt af mange kyndige Folk og af Folk, som i mange Aar netop have været beskæftigede med at sætte Ligningen, og som have været Medlemmer af de kontrollerende Skatteraad. Nu forekommer det unægtelig Landstingets Højre; at naar disse svære Anker over Grundlaget for Skatteligningen til Staten bleve fremsatte saa at sige fra den første Dag, de nye Skattelovforslag bleve fremsatte i Folketinget, skulde baade Regeringens og Folketingsudvalgets første Bestræbelser have været rettede paa at afhjælpe disse Mangler og paa at forsøge paa at rette paa det nye Grundlag, inden man skred til at foreslaa en saa væsentlig Forhøjelse af Statsskatten, som her er Tale om paa det bestaaende, det i alt væsentlig uforandrede gamle Grundlag. Det vil kun aabne Mulighed for endnu mere Ubillighed og Uretfærdighed end den, der klages over, at der finder Sted nu. Dette er imidlertid slet ikke sket, og derfor antager jeg med Bestemthed, at det Parti, jeg tilhører, hvis der overhovedet bliver en Lejlighed til det under de kommende Forhandlinger, i Udvalget agter at stille Forslag i den Henseende.

Naar jeg saa gaar over til at behandle de foreliggende Lovforslag, saa er det jo fremført, hvad ogsaa den højtærede Finansminister nu lagde Vægt paa, at der bør være en vis Balance mellem direkte og indirekte Afgifter, naar man gaar til

nye Skatter, og at der egentlig ikke skulde kunne siges noget imod en Fordeling, der, saaledes som det er Tilfældet her, gaar ud paa, at Øl, Brændevin og Tobak beskattes med 6,4 Mill. Kr., og at Indtægten og Formuen beskattes med 4,5 Mill. Kr. udover den nuværende Beskatning, og det er jo rigtigt, for saa vidt som Landstingets Højre aldeles ikke mener, at direkte og indirekte Beskatning ikke bør følges ad ogsaa i Danmark. Det er jo Tilfældet, som ogsaa den højtærede Finansminister fremhævede, i alle Lande med et rationelt Skattegrundlag. Men det er tillige vor Mening, at en Sammenstilling, der kun gaar ud paa 6,4 Mill. Kr.s indirekte og 4,5 Mill. Kr.s direkte Skatter, er ganske misvisende, og det i dobbelt Henseende.

Først skal jeg gøre opmærksom paa, at det, som her foreslaas, jo aldeles ikke kan behandles som nogen isoleret Foranstaltning. Det hele foreliggende Kompleks staar jo i den allernøjeste, intimeste Forbindelse med Skattereformen af 1908. Det er Virkningen af den Ulykke, der den Gang overgik os, der nu skal bødes paa. Dette er med andre Ord et Tillæg til Skattereformen af 1908 og maa ses i Forbindelse med den. Men hvad var det, man havde foresat sig i 1908? Det var dette, at lette de indirekte Skatter, særlig Forbrugsskatterne med et Beløb af godt 7 Mill. Kr. paa Toldloven, og som delvis Kompensation derfor vilde man have en ny Forbrugsafgift, den af Finansministeren omtalte Tillægsafgift paa farvet Spiritus, som skulde indbringe $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Man vilde altsaa nedsætte Forbrugsafgifterne netto med $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Saa viste det sig imidlertid, at Regningen var urigtig. Toldindtægterne gik ned med 12 Mill. Kr., og Tillægsafgiften gik ikke ind med mere end 1,400,000 Kr. I Stedet for $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. kostede saaledes Forbrugsskattens Omlægning Statskassen 10,600,000 Kr. For de direkte Skatters Vedkommende fandt der ogsaa en Forhøjelse Sted den Gang, idet der blev indført den nylig omtalte Forhøjelse af Arveafgiften, som beregnedes at skulle udgøre 2,100,000 Kr. Men naar vi nu forhøje Forbrugsskatten ved disse Love med 6,400,000 Kr. for Akkvavit, Øl og Tobak, vil der ved den samlede Reform, den i 1908, sammenholdt med den Fortsættelse, vi nu skulle have i 1912, være kommet en Nedgang i Forbrugsskatterne af 4,200,000 Kr. eller paa det allernærmeste det, man vilde nedsætte dem med i 1908, nemlig $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men samtidig vil man nu